

De battre, mon coeur s'est arrêté

(2005 - De latir, mi corazón se ha parado), de Jacques Audiard

Sinopsi

El futur de Tom sembla ser el d'un peó al brutal i immoral món immobiliari sota les directrius dels seus amics i del seu pare. Però una trobada casual amb l'antic manager de la seva mare farà que es plantegi la possibilitat de seguir un nou camí: tocar el piano.

Fitxa tècnica

Direcció Jacques Audiard
 Guió Jacques Audiard,
 Tonino Benacquista,
 James Toback
 Fotografia Stéphane Fontaine
 Muntatge Juliette Welfling
 Producció Pascal Caucheteux
 Música Original · Alexandre Desplat
 Durada 107 min.

CRÍTICA

Jacques Audiard ha esdevingut el director de moda dels darrers anys al cinema francès. Present des de la seva primera pel·lícula entre els nominats als premis Cèsar francesos (l'equivalent als 'Goya' espanyols), amb aquesta la seva darrera estrena (ara mateix té en producció **Les Disparus**) es va emportar tots el guardons significatius.

El thriller sembla ser on millor es mou aquest director que va començar amb gran èxit com a guionista, el que li va permetre donar el salt a la direcció. De les seves quatre estrenes, tres són, o clarament d'aquest gènere, o el toquen més que lleugerament. En aquest cas, amb **De battre mon coeur s'est arrêté**, va escollir dirigir un remake d'un film americà, **Fingers** de James Toback, trencant la tendència inversa dels darrers anys, on el normal es veure remakes americans de films francesos.

El film ens explica la història d'un jove immers dins la voràgina del món immobiliari més sordid i salvatge. El film comença amb escenes de certa duresa, per a indicar-nos amb claredat que Tom (Romain Duris) és un home dur, sense gaire escrúpols ni sentiments. Però al cap d'una

estona tot dona un gir inesperat, Tom es troba amb l'antic manager de la seva mare (pianista) que li demanarà si vol fer una audició. A partir d'aquest moment tot esdevé una lluita entre el món de la bestialitat (l'immobiliari) i el de la sensibilitat (el musical). Una lluita que el director decideix deixar oberta amb un final que potser reclamaria major claredat. Si bé aquest es el fil conductor, potser el film és massa ambiciós i entra en temes com la relació pare-fill, la incomunicació a la qual ens condemna la paraula, la superació personal, etc... sense acabar de tractar cap d'ells amb la dedicació o cura necessària.

L'ús de primers plans i fons desenfocats durant les escenes més fosques i violentes, i de preses més obertes i clares quan el protagonista viu la seva part més musical o sensible permet a l'espectador diferenciar amb gran facilitat els canvis a la vida del Tom. És possible apreciar també en escenes de gran càrrega sentimental (a la casa de Fabrice amb la seva dona) o davant l'assassinat del seu pare un ús de la càmera i de l'escena proper, potser, al Dogma95. És clar que Audiard domina la tècnica cinematogràfica amb certa comoditat.

Cal destacar sense cap tipus de

Fitxa artística

Romain Duris Thomas Seyr
 Niels Arestrup Robert Seyr
 Jonathan Zaccāi Fabrice
 Gilles Cohen Sami
 Linh Dan Pham Miao Lin
 Aure Atika Aline
 Emmanuelle Devos Chris
 Anton Yakovlev Minskoy

dubte, la interpretació de Romain Duris (**Una casa de locos, Las muñecas rusas**, etc...), que s'apodera des de bon començament de l'atenció de l'espectador i no la deixarà anar durant tot el metratge.

Susanna Minguez i David Corcuera

EXTRACTE D'ENTREVISTA AL DIRECTOR

P: ¿Què et va donar la idea de fer una nova versió de **Fingers** de James Toback?

R: El meu productor, Pascal Caucheteux, acabava de produir el remake de **Asalto al Distrito 13** de Jean François Richet. Em va preguntar si m'agradaria fer un remake i quin seria. La resposta per a mi era òbvia, **Fingers** de James Toback, perquè va tenir un gran impacte en mi quan es va estrenar. A més es una pel·lícula difícil de veure avui en dia. No es projecta gaire, així que ha adquirit un aura de misteri. Bàsicament, **Fingers** representa la cua de l'estel del cinema independent americà dels 70. L'heroi, va ser interpretat per en Harvey Keitel, just després de fer **Malas Calles** de Scorsese. Gran part del repartiment ve de l'entorn de Coppola. És una pel·lícula molt ben connectada. Quan l'hi vaig posar a Tonino Benacquista, em vaig preguntar si no la hauria idealitzat. Hi ha algunes llacunes al guió, la història té punts àlgids però també té baixons. I alguns clixés que han suportat malament el pas del temps.

P: ¿Aleshores, per què t'agrada tant **Fingers** ?

R: Per la varietat de temes, els obvis i els subjacents, coses com la paternitat, maternitat, el significat de ser fill, com pots canviar la teva vida. També el preu de fer allò que has de fer,

l'assumpte de fer-te adult, com un noi es converteix en home.

P: Per que vas decidir ambientar la pel·lícula al món immobiliari?

R: La pel·lícula original està ambientada al món de la màfia italiana de Nova York. Això no anava a funcionar per nosaltres i quan ens van seure a pensar el que anaven a fer, a Tonino i a mi se'ns va ocórrer ràpidament la idea de la immobiliària. Específicament volíem submergir-nos en aquest món d'inversors immobiliaris d'estar per casa, el comportament dels quals no es pot dir que sigui moral. A part, veig un paral·lisme entre la forma en què un estafador s'aprofita de la gent i controla les seves vides i la forma en què un agent immobiliari s'apropia del control sobre la terra on viu la gent. Ambdós s'apropien de allò que no els pertany.

P: L'escena de la rata apunta a la sordidesa del negoci immobiliari.

R: Sí, ells són les rates. I com les rates, acaben devorant-se entre ells. Aquest és el sentit de l'escena.

P: ¿Vas buscar inspiració en altres pel·lícules?

R: No crec que necessitèssim altres referències. Amb **Fingers** n'hi havia prou. Però Tonino i jo vàrem veure films de James Foley, com **Éxito a cualquier precio**, que té la mateixa ambientació, molt masculina. És una pel·lícula que et colpeja amb força, supura incomoditat per a l'espectador.

P: ¿Per què vas fer de **De latir mi corazón se ha parado**, una pel·lícula tan realista?

R: Perquè moltes vegades quan més impossible sembla la premissa d'una pel·lícula (¿pot un home ser un bon pianista i un agent immobiliari inútil a la vegada?), més realista ha de ser la forma en què es conta la història.

D'altra manera, els personatges no seran creïbles, ni l'argument. A més aquest realisme incorpora una escala de valors. El realisme d'una pel·lícula introdueix restriccions útils: sé el que és correcte, i allò que no ho és. Puc veure com n'és de difícil per al protagonista saltar del bé al mal, li costa fer-ho. Vaig decidir rodar 'al vol', buscar les localitzacions i utilitzar la llum que hi hagués en cada moment. Vaig decidir no preocupar-me per la continuïtat de la llum, fer el que sortís.

www.lahiguera.net

FILMOGRAFIA

1. De battre mon coeur s'est arrêté (De latir mi corazón se ha parado, 2005)
2. Sur mes lèvres (Lee mis labios, 2001)
3. Norme française (1998) (Curtmetratge)
4. Un héros très discret (Un héroe muy discreto, 1996)
5. Regarde les hommes tomber (1994)

Es demana puntualitat. Es demana als espectadors que desconnectin els telèfons mòbils i qualsevol altre aparell acústic abans de començar la projecció. Gràcies.

Organitza

 Cineclub Sabadell

C/ d'en Font, 1, 08201 Sabadell,
www.cineclubsabadell.org

Amb el suport de

Ajuntament de Sabadell

Hi col·labora

 Alliance Française